

БЛАГОДІТЬ

Місочник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 4 (28) Рік III

Христос Воскрес!

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ
ІЕРАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ
ГРЕКОКАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Святися, святися, імені Срібослиме,
слова бо Господня тобі возівлах
(Промис 9-ої пісні Утрени Пасхи)

Христос Воскрес!

Усім
нашим Читачам,
Кореспондентам,
Кольпортерам,
усім людям доброї волі
з нагоди Великодніх Свят,
світлого празника
Христового Воскресіння
бажаємо
життєвої наслаги,
Божої благодаті
та тільки радісних новин.
Редакція

Нас знову вчать

(Президент Росії підписав указ «Про державну
власність католицького СРСР за кордоном»)

Знестає документа лаконічний: федерація бере на себе
всі права на церкву відсутніх. Простіше кажучи,
офіційно реагуєте, що створювалось спільно. Вчинок
жано недружливий по відношенню, насамперед, до Ук-
раїни, з якою, ведено було підписано угоду про
одержання боргу і, природно, окреме володіння
активами.

Ясна річ, що новина викликала підвищену реакцію
в українському посольстві в Москві. І ось ітака подро-
бка: текст угоду передала прес-служба Б. Сильвіана.
А в секретаріаті російського президента, в групі випус-
ку, де заміжні тогутуть такі документи, якого не було.

(Закінчення на 3 сторінці)

Сумно дзвонили

Дзвони в Асунах

У вівторок 9 березня цього року вже від самого

ранку до асунської синагоги прибували люди. Йшли
вони, щоб видати тут честь своєму пуштастирю, до-
вголіньому місцевому пароху. Прибували, щоб по-
клонитися його тілним останкам, щоб занести Всеви-
шньому молитву за упокій душі його.

Отець Григорій Теодор Червата народився 13 верес-
ня 1921 року у селі Дорогів на Львівщині у сім'ї Івана та
Катерини. Маленькє газдство та зладні примиуси
батька побудували в Америку для заробітку. Суми доли
склалася так, що батько не повернув – матір залишилась
сама з трійкою дітей...

Дванадцятирічним клопотом рішався Фельто піти
в монастир отців Василіян. Там працював ім'я Григорій.

(Закінчення на 6 сторінці)

Христос Воскрес!

Христос Воскрес, крайно рівно...
Христос Воскрес!, Христос Воскрес!...
І пісня скрізь дзвенить побідна,
Дзвинить і лине до небес...

Христос пішов за нас на страту;
Смерть переміг і вже живе.
То ж обініміся брат із братом –
Він до життя нас всіх зове.

Кінече стражданню і розлуци
Послав Христос воскресіння днес.
І наш нарід в найсвятіший зілу
Сьогодні хай радіє все.

М. Махніцький

Повновимірні

Від кількох місць тижневик «Наše Слово» ду-
же спісхи пожежоюдавів, які дарують редакції
гроши на пресфонди. Немов у цьому факті, звичайно,
нічого особливатого, бо так само робить ціла наша
енглійській преса, яка, скінно неймовірних тиражів,
в цей спосіб продовжує своє існування. Факт пожеж-
вим зобов'язує обдарованого членів подякувати. Так
вони і діється. Чому тільки при тому нехтувати інши-
ми видавництвами і вдавати, що їх немає.

Списки жертвовавців завжди озаглавлені не зав-
жди зрозумілого змісту (шапками), де часто мо-
виться про «одиноких, ілюноміністичних» членів,
ніби ненароком забувачі, що видавничий моно-
поль вже давно не існує. Зі знесенням в Польщі
нові українські періодичні та неперіодичні (часом
і ефемерні) альманахи та часописи, про які однак
варто пам'ятати, бо їх пове це дуже очевидне
саючою змін – передусім політичного характеру.

Другоючи минулого року стаття про український
видавничий рух у Польщі, редакція «Нашого Слов»
ні словом не згадала про наш місочник. У певний мір
думанням родом з недавнімнупої епохи – але і так не
можна це зрозуміти – особливо, коли брати до уваги
кілька тисяч читачів у Польщі та за кордоном,
здатися, дещо значить!

Поки кіноччи до життя наш місочник, малі ми на
уважі передусім добре читач та громади. Часопис
має заповіти прогалину, якої не зможе заповинти
«Наše Слово». Немислимі зрештою, щоб одна газе-
та була в силі задовільнити всіх читачів – від дитини
починакоч, а на професорі університету кінчакоч.
Чи та сам вибере, що йому буде найбільш до вподоб-
бі. Розуміємо, що при розмежі на читальному
ринку тираж одних газет зменшується копітом
інших, але не означає це, що за всіку ціну треба
підтримувати ти, кому хочеться бути сповно-
вимірним і кодиноким.

(1)

Великоднє послання

(Закінчення з 1 сторінки)

дало та їїна Марія підійшли до гробу. *I acce est nichil* – *зникла* – *анет бе Господній* – *зійшов з неба, приступив, відсівши камін і сів на ному.* Вигляд його був, *некаче бліскоти, а одеса, як сін* – *блідо* (Мт. 28,3). Коли на Таврській горі Божественній Учителі переборазився перед своїми учнями і показався у своїй спаси, значить, об'явив їм Воскресіння, то побачив його зослав, *нече сонце, а обеса побіда, нече обітніч* (Іоан 17,2). А са, Іван Богослов, роздумуючи про Воскресного Господа, пояснює: «*В* *хому будо жити, і засима будо сітило добром. I союто у тми обійтись, і тма його не обійтись*» (Ів. 14,5). На іншому місці знову ж читаємо: «*Я* *сітило сіту. Хто єде за мною, не блукотиме у темряві, а матиме сітило життя*» (Ів. 8,12). Це Свято, яке у Христі Воскресному об'явлюється тодім, в дійсності є після, неоговорене Свято від Святін, Слово-Слов'яне Слово, Божий Син, який став одним із нас, жив на Землі, наявав, страждав, помер на хресті... і восперес!

II

Коли ми знову цього року страймо з радістю Святій Празник Воскресіння Христового, треба нам замінитися над тим, що це Свято для нас означає, як Всіо має відповідність до нашого життя. Як ми розумімо заклик Пасхальної Учителі: «*Очистити почиуття, і побачити Христом, нетуриступиши сітіюмо віскресію*» (Канон Пасхи, Писма 1). Чи ми спраців беримо собі до серца Божостєвного Учителя, коли він нам говорить: «*Нехай сійтите сіту до нашеї близькості*» (Іоан 4,15).

Ми в тропарі Пасхи співаємо: «*Христос Воскрес із мертвих, смерть смерть подолав, і ти, що в зробах, жестіві добрів, і Отже Воскресіння, із перенесеною життя*»

– *над смертю, добра над злою, любові над вінавітю, сповіді над темрюкою. I коли це перенесено Христом, остання і вічна, вона на Землі проходить* і *здійсненості постепенно, в часі і просторі. Коже покоління стає учасником пасхальної перемоги в да-*

ному історичному моменті, кожна поліна – *злібностю з року в рік у величому пастушному гаївстві.*

Получаймо про це велику минулій Церкви і нащого народу. Після довгих років переслідування і підштовхного існування, Українська Греко-католіцька Церква відкрила і відновила свою діяльність на різних рівнях. Це правдива пересада Воскресого, перемога Світла над темрюкою! З другої сторони усі, що трудалися для добра нашої Церкви, чи не батьки, чи сіни сіянці і наїважінні учителі віри, чи це робітники та професіоналісти, як і ми, Ваши Архієреї-Душпастирі, усі розуміючи скільки це праця потрібно, щоб діктою Святої Христової Євангелії прославити пост Святої Церкви на наших землях, і в напану житті. Христова перемога була її є остаточного. Пітань на тільки, хто бажає бути по сторонах Перекохі, а хто із росіянами Радянського Собору з їого безбожного ідеологією, постала нова искала Українська Церква. Чи вона здружиться на християнських началах, залежимо саме від нас, що вірно відповідаємо нашеій перед Богом, Церквою і Україною за свою погоду трапити. Це основне для насії розбудови і закріплення, як Церкви, так і Держави. Ми, християни, покликані бути світлами чесної і відданої праці, сійцями, що це «*все споруди небо і землю*», і все спадріє його власністю, не чаптою, чи наїтів народу. Рильник нехай пам'ятат, що він у всьому занежить Бога. Так поступали наші предки, які любили свою землю, яку назвали Марією. Наші селяни заходили своє землі, а під час їх неї лістів, пішували молитво: «*Хай ми посушими дій наїті дністо*». Чим би не зіймався, стартали муси так працювати, щоб можна було кожного вечора стати безсorомно на молитви перед Богом й подикувати Йому за малущий день. У всьому пам'яті слова Святого Євангелія: «*Хто чаптує зі, нечайтиши сіято, то же і не єде до сіято, щоб не поїстиш сіято його. A хто працує чаптує – іде до сіято, щоб сіято зійде зі сіято, сіято бі він із Богом*» (Ів. 3,20-21).

Поруч із чесною працею ми покликані свідчити здоровим моральним життям. На заваді стоять різні пороки, багато з них спричинені манулою системою, які треба поступово викорнати із нашого суспільства: корупцію, крадіжки, пахавство, хабарни-

ство, фінанси нарати, алкоголізм і наркоманію, збривство, подружжя незірність. До цього нас захочує Автопіділ діло бути, *некаче бліскоти, а одеса* – *блідо*. А особливу ушуку Учителі переборазився перед своїми учнями і показався у своїй спаси, значить, об'явив їм Воскресіння, то побачив його зослав, *нече сонце, а обеса побіда, нече обітніч* (Іоан 17,2). А са, Іван Богослов, роздумуючи про Воскресного Господа, пояснює: «*В* *хому будо жити, і засима будо блукоти у темряві, а матиме сітило життя*» (Ів. 8,12). Це Свято, яке у Христі Воскресному об'явлюється тодім, в дійсності є після, неоговорене Свято від Святін, Слово-Слов'яне Слово, Божий Син, який став одним із нас, жив на Землі, наявав, страждав, помер на хресті... і восперес!

III

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

III

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города Львова та з Святої гори, папі Велкопілі побажання релігії і миру лінуть до всіх Вас, на Україні і на поселенях, від Північної і Південної Америки, до Австралії і Нової Зеландії, від Західної Європи до Віднівостоку, до всіх, які себе вважають рідною Українською Греко-католіцькою Церквою. Це єдиний відповідь на питання, що не можна даватися на питання сучасності на місці наших Церков у питанні спасіння. *«Сітіюмо від сіту»* (Мт. 5,14).

Із киянського города

Нас знову вчать

(Західчення з 1 сторінки)

Що не означає – значайше беззадля, чи політичну гру? Не виключене ні ті, ні друге.

Черговий виток напруженності розгорнувся після президент А. Рудкої – нам треба чітко визначитися з кордонами, – сказав він у Нижньому Новгороді. – Ось Крим – священа російська земля... Чому має виконуватися рішення Хрущова про передачу його Україні?

Добається до цього знищувачна російських засобів масової інформації про поставки Україною Сербії нафти, розгляд питання про статус Сєастополя, що трапився в парламенті Росії. Ось така картина викодить!

Чого ж добиваються російські політики. Неваже «більшовицького» резювання майна, міст та кораблів. Значайно – ні. Власність власностю, а мета нинішньої антиукраїнської кампанії – продемонструвати світові «справжнє обличчя України». А його «обличчя» нині активно робить у Кремлі та російському Білому дому. Дуже вже хочеться довести нашу агресівність та неслухливість, небажання жити за законами правілованого світу. Ми в односторонньому порядку істотно на ядерне роззброєння – це подібство як прагнення зберегти ракети. Ми виступаємо за безпецерний статус Чорного моря – нас знищують в агресивний зовнішній політиці в цьому регіоні.

«Улом Росію не можуть!» Ні, пілок, кляноплюво. В США нова адміністрація. В Європейському Спільнотаристі зміни розкладки політичних сил. Саме час катастрофи, ї, спекулюючи на речах освідчників, добитися перевал для себе. Не розуміють тільки можновладці з Москви очевидного: без сильної, демократичної України не буде і сильної Росії. Не розуміють.

(«Голос України»)

P.S. Цікаво, що зростання напруженності між державами чітко співпадає з загостренням боротьби у Верховній Раді України, виступами «структурних» у приграниціх з Росією областях та мітингами шовіністів у Криму.

Спеціальним розслідуванням встановлено, що порушенням нафтового ембарго щодо Сербії займатися, мож іншим, російські органи залучили Україну до незаконного постачання бензину не мала жодного відношення.

* * *

Стукав молоток, а сипалися мільйони

20 лютого, година 11, 22 квітня – після моменту винесені увагти в історію незалежності України.

Саме тоді розпочався перший розпродаж комунальної власності, тобто реальний пропуск був обставленний великою помилкою: прибули до Львова десятки журналістів з різних держав, посли Франції та Швейцарії, депутати Верховної Ради, керівники містечка і області.

Верховній раді, Володимир Пилипчук, сказав, що вступ Украйни в ринок стається тоді, як 50 відсотків основних фондів перейдуть у приватну та колективну власність. У Львові близько 70 відсотків підприємств торіків, харчування, побутового обслуговування буде продано.

...молоток у руках аукціониста – торги розпочалися. Старта ціна першого об'єкту, торгового підприємства «Софія», 150 тис. карбованців. Як заведено, аукціоніст виголосив цифру: сотні тисяч, мільйони... Нарешті звучить цифра 48 мільйонів. Ірина Ясненська виграла торги за перший лот. Але не у власнє користування купила торги підприємство, що викупка всього колективу, який там працює. Взагалі, як виявилось після торіків, 75 відсотків обєктів викупили працівники.

Торги продовжувались. Цена за державно-комерційне підприємство «Овеа» від стартових 250 тисяч лівівла до 110 мільйонів. Цена за комерційно-44 мільйони (стартова 50 тис.), за комерційне підприємство «Інтерлінка» – 90 мільйонів (стартова 50 тис.). Ресторан «Ліксіній» у місцевості

А тим часом ...

14 лютого у Добропіллі (Угорщина) міністр-міністерства фінансів України, Угоршинин, провідником (стартова 4 млн.). Аукціон пройшов успішно. Це без сумніву. Кіндеси цини за об'єкти викупили у середньому в 107 разів більшими від стартових. Второгований потрібні міста.

Після перших торгів було зроблено серйозний аналіз, вражовані плюси і недоліки. Нападі на аукціон у Львові пачається робити шомісія, аукціону відмінно продавати, ніж купувати + збирати карбованці на наступні торги (кор.)

* * *

Про офіційний візит Леоніда Кравчука до Великобританії

Харківські науковці запропонували технічний ефект: львівські гандлери валютого різко знижили ціну за долар. Власники «зелених» сталініків їх поспішно продавати, ніж купувати + збирати карбованці на наступні торги (кор.)

На кінець березня багато платив на Україні за одиного келленого 2100 купонів, натомість кількох руках можна було його продати за 2500-2900. Ніде правди діти – інфляція падає. Для порівняння: зарплата вчителя з університетського освітою виносить 24000 купонів.

На Львові відкрито першу в Україні міжнародну телефонну станцію. Львів'яни зможуть звичайного бензину, але є набагато чистішим екологічно.

На кінець березня багато платив на Україні за одиного келленого 2100 купонів, натомість кількох руках можна було його продати за 2500-2900. Ніде правди діти – інфляція падає. Для порівняння: зарплата вчителя з університетського освітою виносить 24000 купонів.

Кореспондент Ярослав Стажнів, Львів

Організації Українських Націоналістів, Степан Бандера навчався у Дублянах на сільськогосподарському факультеті Львівської політехніки. Про підлітків нагадуватиме нападкам меморіальна таблиця, яку відкрито на фасаді однієї з корпусів теперинього сільськогосподарського інституту. В урочистості взяли участь представники місцевої влади, ветерани національно-визвольної боротьби, активісти громадсько-політичих організацій.

Відбулася поминальна Панахида за Степаном Бандерою. Священики Української Греко-католицької та Української Православної Церкви освятили пам'ятну табличу. Її автори – скульптори батько і син Василь та Роман Одрихлявські.

На мітингу з цієї нагоди виступаючи підкресливши, що сила народу і в тому, що у цього є пам'ять про минулє. Польські спортивні Степана Бандери – яскрава сторінка нашої історії.

Особливо зворутилими були спогади росіянині за віком С. Бандери жителя Дублян Йосипа Тупицького, який особисто зізнав майбутнього провідника ОУН. У той час, коли Степан Бандера навчався у Львівській політехніці, Йосип Михайлович працював бібліотекарем у місцевій «Пресії» і часто виконував його доручення.

– Уже тоді Степан Бандера, – згадує очевідець, – вів серед населення, особливо студентської молоді, велику організаційно-політичну роботу, не відкладаючи на другий план стулій.

Продовжував спогади про Степана Бандера, його соратників, юкляється учні Дублянської середньої школи. Воїні також прочитали патротичні вірші. Присутні докладали до меморіальної галереї хроніки.

Петро Савчак
переклад з львівської газети «Високий замок»,
під 23.01.1993 р.

ТОЛОСМОЛОН

«А для внуків-дітей...»

Народні звичаї та традиції – це історія нашого народу, історія, з якою ми, молоде покоління, знайомимося або з книжок та історичних переказів, або прямо з усіх людей, яких народна традиція. Подбана ситуація торкається дівчаків змінчай. Набликається Воскресіння Христове, відто би синуті думками у минулі. Уявим собі, як колись наші діди, предки, святували що радісну для всіх християн подію. Ось як виглядав цей празник у різних селах геперішньої південно-східної Польщі.

Пан Юлій, які мешканка Грушви, так згадує Великодні свята у селі Веррагра. Ще перед святами кожна жінка у скіфому горохі мусила все почистити та посадити. У відповідному часі закінчувала пористими. До обов'язків пористої господині належало більше кати, не згадуючи їх, що паколо мусило бути чисто. Хата прибирало жіною. Відішили її всіди, вогні та на землі лягі. У Велику п'ятницю не можна було відійти від котельни, тільки жінки та дівчата виходили співати. А прадід було багато, треба було стільки наварити, щоб вистачило на ложний час. Одні дівчі стрімі: скажіши привіт з кількою, кілька жінок та дівчата виходили співати. Церкви постійно святе, добре жінкам підібільшу паску, які, масло, сир, м'ясо, сіль, персик та крів. Коли виступала жінка всі раптово співали до церкви, вбрани у скіфомі овалі, дівчата, обов'язково, у вишитих сорочках та кольорових запасках. Опісля чехас усіх величезних сиданок. Було не так раптово діти, що привітами було б жартитися. Словописи жінок та дівчат з цілого села обіливалися волого. Казало вийти: «жінка не обігла, та жінка не піде».

Приміно також згадує Великодні п. Анна з Грушви, коли пані жінка села Грушви, лібашівського повіту. Вона добре пам'ятає. Великодній понеділок, під час якого свяченник з процесією ходив довкола села (звітити про воно було дуже велике) і святив землю. Господарі становили на вінценосін, молилися на своїх поліх про добрий зрожай. Мажже ніхто в селі не ліпився. Ще одного самого дня вечором, жінки всіх улюблених дівчат у корчму, танцювали й тишили новим, радісним життям. Але найбільш п. Анні запам'ятався так звані «фестини», які найчастіше відбуваються у Привінні всілі. Там дівчою всі плоди бавились, без отпаду на вік, а змагань було багато. І так були рівного роду змагання – і повергти п. Анна – настільки ставлення про Пасху.

Зустріч на постуниці з сеянічництвом. Масочні на усіх ціль організації, не забували ми про молитву. В неділю, 31 січня 1993 р., ми поїхали до Любівів, щоб взяти участь у Службі Божій. Отець Михаїл Пастух привів нас та ульвів Божого благословення. Під час Св. Літургії поділи мали можливість

відсторонити, на верес'янках чекали на переможного горішка та почастувати. Завданням учасників конкурсу було зробити жінкам вогнам підіважки на верх і здобути нагороду, або жінці склали в мішках, тримаючи в руці ложку з лінією. На «престінках» замінилося весело, а хто не хотів брати участі у цьому святі, того обівали відівні.

У нас були цікаві звичаї блінів ляг. У сусідніх місцевостях на загальних лягах були білі, а в Груші, лягні, у яких жінки дівчата, що мали лихоліти заміж, малювали свій перший, тому ходили до Веррагра. Свяченник привівся до нашого села святили паски. У нас пекли пшеничні або разові паски. До посвячення поселили також у лесі «жінок» коробках варене м'ясо.

Мені особливо запам'яталася зустріч дівчат та хлопчиків, під час яких ми писали писанки, часто співали чи жартівливі пісні, наприклад:

«На Михайлова вишити сорочки,

А хто її вишила?

Самонеса дочкам.

У селі Корів, перемиського повіту, були інші звичаї. Були мешканка цього села п. Стеранів з Гуро-ва-Ілавецького згадує їх дуже присміно. Святочної пасхи села було сіання ранньої весни вісіка та чечено у специальних скриптах. Коли збіжжя зійшло після його до церкви і ставили при Божому гробі. Хлопці стояли одні підівні у муниципі Сновських Стрілців, а дівчата співали пісні від страшних пісень.

У Великдені весь час дзвонили дзвони. Дівчата вибрали хлопців ім'я їхніх сіанів. Попіл дівчинок лягали самостійно виконані писанки.

Популярно говорили у нас на сіянеці: «холка жінка

і писанки». І так було лідино – говорить п. Анна, які колись жили в Гуці, зрославського повіту – Святочне було так жеже, що треба було нести умову. Святочне підкою у поделі давали не грости, а саме співаків засіни паски та лягі. У неділю Гуці ми сіянеці підівні залоду соня, бо вірюю, що в недільного співаку господині було би осинуту. Після недільного співаку господині викладали споруджені зі сіянеців лягі, а у воді, в якій були варені яйця, жінки та дівчата мали волоськ, щоб гарно розло. Від поясника почиалися за боями: дівчата писанки писали, а хлопці їх відбирали. Зате дідом на вітку старих кісток писали в кути, говорили: «зійди після обідніх відівні».

Пані Текля з Залізної Гори пам'ятає особливу атмосферу різдвяної Веррагри. То було шось незвичайні. Люди були зовсім інші як скіфоді, привізно настільки, мігні. Прягнули собі як рибком, після посвячення пасок, ми обходили довкола церкви. Коли відівні недільного Богослужіння всі лягли на могили своїх родичів, а смішніків привізли Панахаду. Коли закінчилось богослужіння хлопці і дівчата лягли через село, тримаючись за руки і співали:

«Золу ленка доброва, доброва,

Не куй рано в діброві, в діброві,

Мої мама старає, старає,

Ще до того чужка, чужка».

Такі-то, напів звичаї, та ж рідна культура, та ж історія народу. У польській пісні єті звичаї зберегуться, і ніхто співово цього не відібере, якщо ми, молоде покоління заінтересуємо про те.

«А для внуків-дітей, що злеплені роком,

І не чують їхнє окружу себе біди.

Це відчохочута зілонка з берега роду.

Це коветочок шіношої дівчо-бодик.

(Н. Покши)

зібрали і отправили Дорота Шупер

голова «Пласти», ст. сн. Петро Гіма, який підівнів папір з ініціативи Союзу української молоді та організації «Пласти» в дніх 20-21 березня 1993 р. у Перемишлі відбулася Згад Української молоді. Для кращого проведення згаду покликано Організаційний комітет згаду, у складі якого увійшли: Ігор Шерба (ОУП), Петро Гіма («Пласти»), Роман Загородні, Ярослав Сирник, Ярослав Баліцький і Олег Надек (СУНМ).

На згад прибули делегати з Данська, Щецина, Ольштина, Білого Бору, Ліпниш, Вроцлава, Любініка і Перемишля – разом були 35 осіб. На зустріч було запрошено багато гостей, між іншим, представників Української Греко-Католицької Церкви, Православної Церкви та Місцької влади. З запрошених гостей прибули на зустріч з молоддю владика Української Греко-Католицької Церкви, Іван Мартинек.

На Згад говорено передусім про проблеми української молоді в Польщі, порушено питання збереження національної садомості. Піднятого рішення про нові форми праці (український бізнес, органічно-просвітницька праця). Поміжнакою нову інституцію, яка має на меті об'єднувати усі осередки української молоді. Створено «Кінцевий документ Згаду Української молоді у Польщі».

Повернення

за часів князя Данила. Під час війни в них вирізалися пересії, дувані лягі.

Українські церкви на цій території діяли, та їхні віряні діяли, що відігравало значну роль. Давніше ро-
сійські віряні діяли, що відігравало значну роль.

Зустрічі на постуниці з сеянічництвом. Масочні на усіх ціль організації, не забували ми про молитву. В неділю, 31 січня 1993 р., ми поїхали до Любівів, щоб взяти участь у Службі Божій. Отець Михаїл Пастух привів нас та ульвів Божого благословення. Під час Св. Літургії поділи мали можливість

Сумно дзвонили дзвони в Асунах

(Закінчення з 1 сторінки)

У тому часі монастирі страждали народні з народом. Місцеві харі, ходила церква, блажене відради ставали причиною, що багато хлопця попадало в недуги. Тоді і захворів Григорій.

3 вересня 1943 року з рук митрополита Андрея Шептицького у Сапоговському соборі Григорій Чернега був руюто ложний у саккосничий сан.

Почен сал та нації молодий священик хотів своеї присягти рідній Церкві та народі, але проводи річ дола повелася з ним жорстоко. Сестра, за участю у автокінній боротьбі опинилася в Сібіру та вже звідтам не повернулася. В талту загибли також матр. Симона Ситниківським хлопцем затинув підмолодший брат. Отець Григорій пригнував тілки тому, що від до Польщі. Опинився в австрійському віденському монастирі. Важкої перекачти загиблі його в хворобу – туберкульоз. Здравалося, що якож привело краї життя. Але ні, у туберкульозій самогорії відмежував і згодом став самогорієм капеланом.

Видужавши, отець Чечега рішуче поспрабувати для свого народу. Вібрає Мазури – чисте повір'я та приструнну проповідь. Коротко привезав на Суваху, а опися перебив на довгі роки до Асуга. Тут успішно працював майже 14 років. Народ полобив свого душпастира. Свідцили разом з громадою відновлення церкви, дзвінчило, почав право з молодію. Однак згодом починало бракувати фізичних сил. Тоді-то річна перевірка, дзвінчило, почав право з молодію. Однак згодом починало бракувати фізичних сил. Тоді-то річна перевірка,

Минуле у фотографії

(Закінчення з 1 сторінки)

У «Благовісті» номер 2 за 1993 рік в циклі «Минуле у фотографіях» була поміщені згадка п. Петра Ткачука про захоронку у Варежі. В тому матеріалі є помилка в прізвищі о. Степана Гаука (є написано «о. С. Гаук»). Лише сюди, бо то якож третій раз у «Благовісті». Перший раз в номері 8 за 1992 рік було написано «о. Гаука». Другий раз про отця була згадка в московій листі до Редакції, що було надруковано в 11 номері за 1992 рік. Там лише раз написано добре – о. Степан Гаук, а два рази перекручено (план Гаука з Варежа – дужина о. Гаука). Зрештою в моєму листі Редакції зробили ще й інший болюди. Написано про одну поміжку, а мені ходило про те, що в тексті з номеру 8 за 1992 рік було кілька помилок. Огущено слово «Ціблозав», а мало бути то. Віктор Жук – парох Жуківці та передіє словами плані Наталії Гарасовськії бакалавріє слів: «о. Юрій Менчинський (парох з Вечела), пан Н. Н., о. Н. Н.». В спрамі прізвища о. Гаука я є певний, бо моя мама була шкільною вчителькою його дочки Гринки.

Відголодани про о. Степана Гаука деякі лінгвістичні, Польські, Польські від з будинків, Сокальського пошуку. Піарфію в Варежі о. Гаук перебігав від о. Смулька в 1923 році. Відбудувавши пожежеву церкву та приходство, встановив гарку, дерев'яну церкву (відбудовану в 1611 році) відбудувавши – між іншим покрив дах новим ґонтом. О. Гаук побудував також в Варежі Народний Дім з галереєю для дітей і був його головою майже 23 роки. За душпастирським о. Гаука Купутино-Святів жили в Варежі було поживалося. За побідою о. Гаука спроваджено до Варежа бенедиктино-Іоанно-Богданівського монастиря. За свою патріотичність парох Варежка був кілька разів збрігованій польською владою між іншим за фуррікізованій пропаганді в метриці. Після виїзду до Констанції Степан Гаук був прекомандильським парохом в місті Ошаве, в провінції Опольє.

Пан. П. Ткачук згадує у «Благовісті» також про лікарів і аптекарі з Варежка. Лікар, доктор Григорій Бакура, був членом ОУН і змінив в редакції УПА, а аптекар та мабуть Ю. Футумі.

Роман Магайчина, Люблин

Довгома пану Роману Магайчину за цінні інформації, показані листі. Задягнівши образ малюнку христя нам більш чітким і зрозумілім. Така зрештою була моя помішування в пам'яті машинки фотографій з минулого.

Після проїзду складською за легочності, які занесли під час перевірку душу листів.

вістись до міста – Кентона. Ще кілька літ обслуговував становище в Решілі. Останні для роки життя вже не могли працювати.

Пригадується місяць, як часом увічнорі, під час наших розмов, отесь згадував свій родинний Дорогін. Було це у любленого вуїха Маголу, ряболовою, розповіді старших товарів. Важко відповісти за чисто річкою, а поєднаною риби. За півлунів комунастів село зливало, а річкою стала шкіра брудна речовина. На мое запитання про особисті стодги отесь Григорій розповідав вигримати – б бересняк о 19 гоної перестало воно битися. Помер отесь Григорій Чирнега.

Бажаюм покійного було похоронити його на кладові в Асунах біля матері. Так і стало.

Похоронну прямовію вів о. санкік Юліан Ібур з Гурова-Лавицького. Прощальне слово від імені пасторів над домовоюю склав автор цих рялів.

Засвічали Її вики та кати, сонце ховалося за обрій, а погоди не стояли над великого та спвали похоронних плащів патріотичних пісень, прощаючи свого душпастира. Сла під дорогій. Отче спокійним спом, а Мазура, кіль землі таї пером Тобі було!

Ангін Старук

Мої зустрічі з о. Митратом Миколою Деньком

(Закінчення з 1 сторінки)

моїх рук книтар ролоділу харчів у свяротинці для літніх усіх вищезгаданих національностей.

За підміських часів у Перемишлі засновано Малу духовну семінарію до якої я вступив. У цій семінарі моїм духовним отцем був о. М. Денько. Формував він наші душі, був нашим словідником. У давніх скученнях, які полагали в шуму, що весь день ми роздумували над науками виголосленими отцем Деньком і не можна було з ніким говорити. Тут я півнів, що пе таке роздумування. Коли німіш опустили Перемишль о. Денько вів заняття з польської мови і літератури.

Трагічний 1946 р. – заславна спілковів і крило-пан Перемишльської спархії на Схід. У тому часі семінарії моїм духовним отцем був о. М. Денько. Шашкевич «Альбука і абенадло». У березні 1947 р. о. Юстин видав «Хресну дорогу». Була це остання книжка видана у цій друкарні (один примірник заснував первую українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло»). У березні 1947 р. о. Юстин видав «Хресну дорогу». Була це остання книжка видана у цій друкарні (один примірник заснував первую українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло»). У березні 1947 р. о. Юстин видав «Хресну дорогу». Була це остання книжка видана у цій друкарні (один примірник заснував первую українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло»).

ЧСВВ.

В 1829 р. у Перемишлі владика І. Сигурський заснував первую українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

О. Юстин видав «Хресну дорогу». Була це остання книжка видана у цій друкарні (один примірник заснував первую українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло»).

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Відчіністю пафарія також у Кракові, але не заснував перву українську друкарню, у якій один з перших була надрукована книжка о. М. Шашкевича «Альбука і абенадло».

Володимир Пайташ
Перемишль

Асуни

При короні з Росією, на північ від Кетшана, поблизу села Асуни, у якому знаходиться готичський храм, інші греко-католики перебували.

У XVI ст. ці терени були об'єднані реформатами і костел в Асунах перейшов у руки протестантів до 1945 р. Асуни неодноразово перехоплювали бурхливі часи, в яких вісім разів обмивали і храму, що було зруйновано, а згодом відбудованої у сучасному виді.

Після насильного виселення корінних жителів цих земель у 1945 р. до Асуні іловакоцінці єздили перевезено під час ганебної акції «Вістач» у 1947 р. колонії мешканців Ярославщини, Переяславщини, Томашівщини, Надсанів і околин Лісієва, які донині тут проживають.

Розгублені, застрашені переселені почали шукати дужковної опіки, у якій могли бы знайти покуту і покріплення у дальньому скорботному житті на чужині. Перші два роки переселені в Асунах була зачинена, ніхто в неї не молився. Причиною такого стану було нещастство, які привели молитви у саїкіх храмах з іконостасом, які могли прикладити до холодного духу інтер'єру захищих kostелів, в яких все було чуже.

Першим душпастирем в Асунах був латинський священик зі Срокова, але не післякою потреба укріпіння. Протягом чотирьох років, тобто в 1949-53 рр. храм поволі порожнів і латинський священик перестав приїжджати. Люди почали йти до Хланова, а деякі до Байдар, де відправляли православні меси. Це не могло довго тривати. Асуни почали привертати греко-католицького священика. Це вдалося і 4 травня 1958 р.

Листи листи листи

Вельмишановна Редакціє

«Благовіст»

Від первого числа місячника я є постійним читачем цього єдиного церковного часопису У Польщі. В 1 числі за січень 1993 р. поміщені цікаву статтю «Минуле моята». - 1992 р., У якій фрагмент для мене не зовсім зрозумілий, а саме: «Григорія Апостольської Столицеї про нову реорганізацію церковних структур у Польщі, спасівдок якої Переяславська епархія відійшла у структуру Варшавської митрополії - 25 березня 1992 р.»

На мою думку саме слово «відійшла» є дуже делікатним окресленням. Замість «відійшла» спіл було написати: «в брутальній чи підступний спосіб, неагдінний з церковними законами папського душпастиря».

Фото 4 на цій сторінці засвідчує, що подія конференцію, мали на меті висловити протест проти рішення Апостольської Столицеї і Варшавської митрополії. У звязку з тим маю запитання до Редакційної колегії «Благовіст»: чи Ваша інформація є позитивною подією у 1992 р.? Якщо негативно то, на мою думку, було би краще про те не згадувати.

З повагою Іван Федак
Ліпниця

Задбавалим кожної газети є, між іншим, відомі почитани, чи негативні для нас і нашої Церкви. Мало чи на уязі, згадали ли і подію з 25 березня минулого року. Коли-найменше читачам. Джулемо пану Іванові залишили

Від Редакції

Задбавалим кожної газети є, між іншим, відомі почитани, чи негативні для нас і нашої Церкви. Мало чи на уязі, згадали ли і подію з 25 березня минулого року. Коли-найменше читачам. Джулемо пану Іванові залишили

інформуючими про різні події, незалежно, чи вони позитивні, чи негативні для нас і нашої Церкви. Мало чи на уязі, згадали ли і подію з 25 березня минулого року. Коли-найменше читачам. Джулемо пану Іванові залишили

листом!

ТРИВОЖНИЙ ТРИПТИХ

I. 26 квітня 1986 року...

То не було іще сійно –
Пересторого.
Але земля лежить сумно.
В душі – тривога...

Може, варнутися назад –
До пуга її рапа.
Щоб квітувати вишнєвий сад
І весна була?

А може, тих наук мечі
Новік зложити?
Лишити після при півні
Шоб –
Жити!!!

II. Чорний біль

Соби ще тільки роззвітали,
І жабівр притягне до піль –
На Україну хмарі вполи
Страшніше смерну – чорний біль.

Не було ран, не було кроєві,
Ні зрибу грому, ні гранат,
Та зонімін у діброеї
На вітках гнізда поташенят.

Засумували трови, квіти,
Не відоючи майдутти,
Попинули у вітряй діти,
Збагнуло лідоство, що жити –

Воно є вище всіх прогресів,
Воно є найвища в світі цілі,
Лише є не знати таких спресів!
Лише є здолоти чорний біль!

III. На чорнобильському полі

Братоеї Павлакі – Музикантів,
який проживав біля
чорнобильської зони.

На чорнобильським чорному полі
Поховали у землю село,
Поховали хоти і тополі –
Що такоє в житті не було!

Позиціонували в проволоку, як долю,
Вишебанки, ікони, книжки,
Привізли і церкви, і школу,
Живу пісню – і вже носіки!

Київ. Фото Віктора Хоменка.

«Наші Життя», квітень, 1992

Інформаційний бюллетень

До уваги випускників початкових шкіл

Дирекція IV Загальноосвітнього ліцею
в Літині позивомє усім початкових шкіл
- восьмикласників, що вступили іспити до ліцею
відбулися 28 і 29 червня 1993 р.

Кандидати складатимуть письмові іспити з польської мови і математики. Незалежної результати складаччи іспити в усній формі.

Від 25 до 26 червня школа безкоштовно організує підготовчі заняття з польської мови і математики, а після іспиту підтримку та самоутвердження подадуть кандидатам спеціалісти-психологи.

Школа запланувала безкоштовне заліковування і харчування на час підготовчих занять.

У новій школі від 1 вересня 1993 р. пропонуємо:

- навчання інформатики і обслуги комп'ютерів,
- навчання англійської і німецької мов,
- спортивні заняття та вирази у досконалих умовах,
- уроки гри на музичних інструментах,
- участь у художніх колективах школи,
- комфортні умови в гуртожитку,
- участь у різноманітних кружках занятій після уроків.

Документи слід надсилати на адресу:

IV Liceum Ogólnokształcące
ul. Pancerna 12
59-220 Legnica

Світло-швидкісний телефон

Це не реклама - це підсність

Вітаємо Вас - молоді Другі, восьмикласники у нашій школі. У нас чудова, привітна, сімейна атмосфера. Ми себе відносимо піднімуюмо, ми помагаємо собі!

Ми хочемо зростати і розвиватися, ми хочемо стати вакханами з країни. Ми скоро будемо у своїй хаті. Наш будинок буде одним з найкращих під оголім обозначенням. Комфортабельний гуртожиток, затишні кімнати де жити муть дві-три особи. У нас є можливість всебічного інтелектуального, духовного і фізичного розвитку.

Комп'ютери, модерні навчання, наповнений дуг, пісня, танці, розваги, любов, сідання і відважний вихід у життя - це наша мета.

Чекаємо на Вас - випускників початкових шкіл. Будемо Вас вітати з пакетами побажань.

Літинські лідери

Увага випускники,

колишні учні та симпатики

Українського ліцею в Літині !

З радістю інформуємо Вас, що 9 березня ц.р. започаткує Організаційний комітет святкувань 35-ліття Існування ліцею та з'їзду випускників. Свято заплановано на 25-26 березня 1993 року. Організатори просять всіх випускників, що живуть поза Літинським, розпространити ідею з'їзду та ювілею. Необхідні кошти за ізїзд з участю відзначеннях виключно з баллом вносять 250 тис. злотих (від одного учня). Гроші належать сплати до 1 бересня 1993 року на банківський рахунок за адресою:

IV Liceum Ogólnokształcące
ul. Pancerna 12
59-220 Legnica
383800-3971-139-1

Від імені Організаційного комітету
- Зенон Васильк

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний місцевий. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор керівник: Юліан (о. І.) підпільний редактор: Роман Панюш СНДМ, Любомир Тхір (п), Богдан Тхір (г) - оскаржар редакції, Дарія Гарасюк - техніка редакції. Редакція молодіжної сторінки - Дорота Шупер, Петро Шостек.

Погляди авторів публікацій не залежать від точного зору редакції.
Матеріали не замовлені не підписані. В опублікованих матеріалах застосовуємо право виразити і спорувати авторські та інші права. Матеріали до публікації просимо вислати у машинописах, або у чистих рукописах.

До уваги Читачів !

РЯТУЙМО ЦЕРКВІ !

Відповідаючи на частинні прохання та листи, певну кількість «Календаря».

Хто ще не встиг його придбати, або хоче подарувати знайомим на Україні, чи Західі, замовляє просимо вислати на адресу редакції.

БЛАГОВІСТ

Повідомляємо, що «БЛАГОВІСТ» на 1993 р. можна передплатувати в редакції від бажаного місця. Гроші слід надсилати звичайним поштовим переказом на нижче подану адресу:

Redakcja «ВЛАНОВІСТ»
ul. Chopina 17
11-220 Górowo Iławskie
або на банківський рахунок:

Bank Spółdzielczy w Górowie Iławskim
O/W BGZ Olsztyn Nr. 851019-420-1612

Ціна передплати одного примірника на півроку - 36000 зл. Надсилачі гроті, просимо подавати місце, від якого оформляється передплата.

На пресфонд «Благовісія» пожертвую складили:

A. Коростинська (Кусово) 50 тис. зл.
O. В. Соколовський (Варшава) 200 тис. зл.
О. Демчуц (Старі Яблонки) 30 тис. зл.
O. П. Купка (Вентожево) 200 тис. зл.

БЛАГОВІСТ

Українці в цілому світі користуються в листуванні конвертами з підрисунком у рідній мові. Так є на Україні, та він діє підсподій. Чи в Польщі мусить бути по-іншому? Показуємо, що не соромитися свого. Пістуючись за допомогою напису конвертів, підтримуйте фонд Громадської комісії опіки над пам'ятками церковного мистецтва.

Прибуток з конвертів прізначений для ратування нашех церков. Ціна 1 конверту - 1000 зл. Замовлення можна вислати на адресу:

Andrzej Szmitkiewski,
ul. Robotnicza 96/10,
82-300 Ełbląg

Увага уважані, знайомі та прихильники !

по в редакції можна замовити індивідуальні та універсальні (без позначення прізвищ) зашивання на віскілі. Перше причастя та інші торжества. Текст можна подати свій (так само графіку), або скористати з напого. Ціна одного запрошення, друкованого на твердому крединому папері, виноситься 5 тис. зл. Можемо також друкувати у двох мовах.

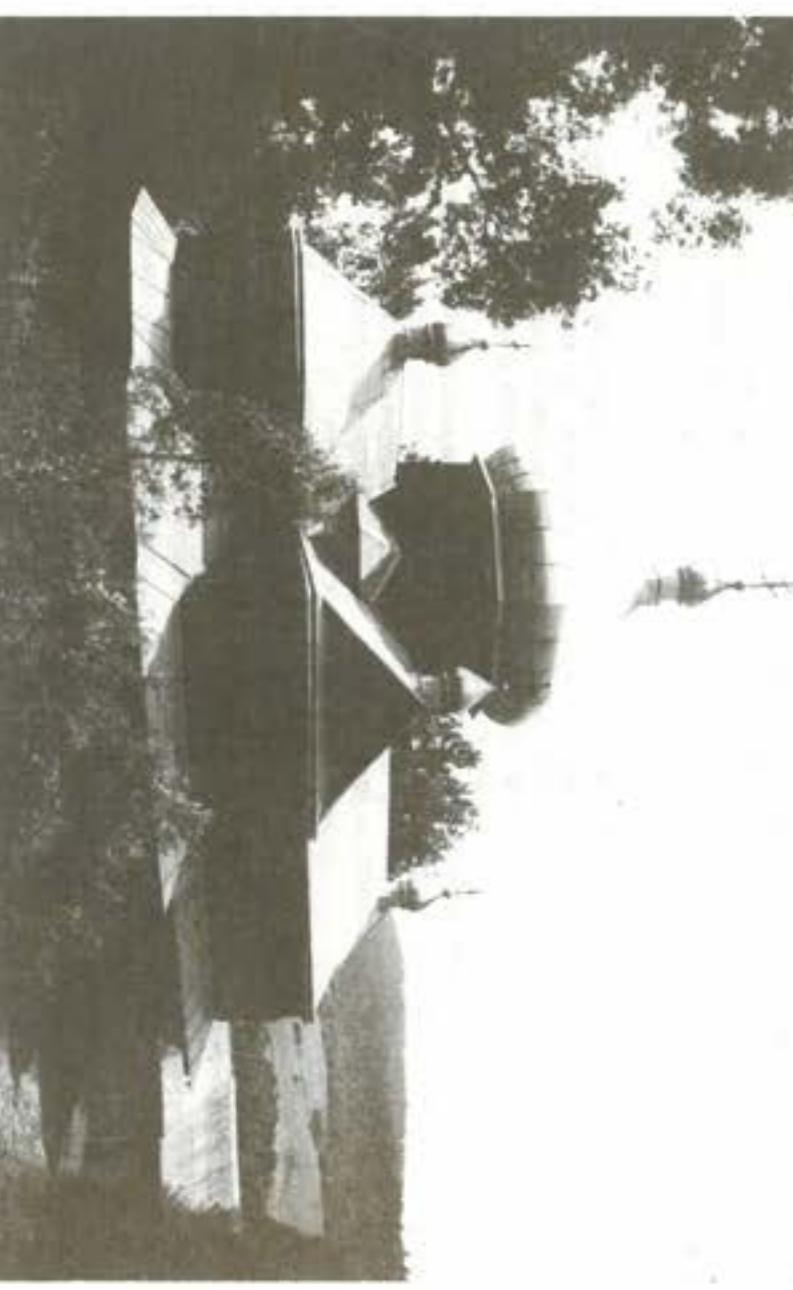
Редакція

Організаційний комітет

Повідомляємо, що черговий з'їзд колишніх вішканів надсанського Ульчча та усіх присяжних цього регіону відбудеться в останню суботу і неділю травня - 29 і 30.

В суботу передбачається традиційний вже весір спогадів при ватрі у відомому місці нал Святом, а в неділю Служба Божа на Дубнику та зустріч при церкви.

Організаційний комітет

Церква у Дальбосії.

Передплату можна оформити безпосередньо в редакції.

Druk DRK